

ΟΡΦΙΣΤΟΤΕΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΤΗΣ

Κεῖνος Δικονόμου

'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης

Χρειάζεσθε. Κλεισμένος στην υάμαρα υπαρούσα ένα μεγάλο βιβλίο και το μεροφυρούδα. Πότε δά το διάβαφα; Κι' ήμωνα άκαμασμένος τά το διαβάσω σές γιορές, γιατί έτσι μοϋπε ο μαθητής μου, και τά υάτω υριευή. Πόσο βαριόμωνα!

Πέραφα τό βιβλίο πάνω στό γραφείο και έμια "έχω καιρό. αύριο διαβάω". Μέ τά καινήδια, μέ τές κουβέντες, η μέρα λέρειωθε.

Τήν άρξη μέρα διάβαφα τό ωρώρο κομάρι. Τό ωρωτό οζόμυρο δέ βήμια έφω. διάβαφα. Μα τι τέπος ωάνων έγραφε αύτό τό βιβλίο υού μέ τραβούθε τόσο και δέν ήθελα να τ' άετίσω; Ναι έγραφε τά υοιήματα του 'Αριστοτέλη Βαλαωρίτη.

Ο Βαλαωρίτης υπαγότανε άπό τή Πευιάδα και γεννήθη με στό 1824.

Σπούδαθε στην 'Ιόνιο 'Ακαδημία. Στά 1842 ταξείδευε μαζί μέ τόν πατέρα του στην 'Ιταλία, 'Ελβετία και στην Γερμάνη, όπου έμεινε ως τό 1844. Ύστερα άπό ταξιδεύς έφεράσθε ωπρε δίοσημα γιζογονίας. Σπούδαθε νομικά στην 'Ιταλία και στην Γαλλία. Άλλά η υπρωτέρα άντοχία τής ζωής του ήταν η ποίηση.

Ήταν φύσει ήρωικός, εδέρειδος, γοχή έπαρασταυική υού γαίνεσαι άπό τές έκκετοχές του. Στή κείωση ζυγομωεί άγρια ένα άφωμαρικό υού τόν παραμαζουδούθε νυχροήμερα, γιατί τόν θεωρούσαν για κατόωπο. Ύστερα για τά σωδή παραφύγει σ'ένα 'αγγλικό υοτόιο. Στο Παρίσι τόν παραμωεύοντε δύο υαμουργοί στό δάος τής Βουζάνης. Γίνεσαι συμωοική και σωρώνει τόν ένα.

Σέ τούτη τήν έωική έγραφε τά σικουρήματα (1847), στό άωοία σά-

ντιμε τό ταξένο του ωσιντή, μοζοκάρι ήσαν άρχωσα. Γρά 1857 δημο-
σίωσε την ωρώνη άξιόλογη ωσιντιή του ευζορή, γά Μνημόενα. μέ
αλλά θεωρήθηκε ως "άγιος διάδοχος του Λοζωμού ωσούτε ωεδάγει τότε.

"Οστερα από δύο χρόνια δημοσίευσε την Κυρά Φροβύτη και τό δι-
ματρο. και βρά 1867 ζωωσε τό Διάκο.

Τόν περιβόετο καιρό της ζωής του τον ωέρασε βνή Μαδουρή, μια
μικρή νήσος ~~ωοκρά~~ βνή Λευιάδα, όπου και ωέδαγε βρά 1879. Μετά
τό θάνατό του δημοσιεύθηκε κι' ό Φωτειός, ωού δέ ωρόετασε γά τόν τε-
χειώσει και θάγαγε ίσως τό ωαχύτερο του έργο.

"Ο ποιητής βρά ωοιήματα του έφυμνει τό ήρωικό μεγαλειό της ωαρι-
δας του. μέ ήρωική γυχή καιός ήγαγε ωεργράγει μέ μοναδική
δύναμη έμμετρως τό ωαροδύματα των ωεγγών και άρματωζών, ωού
άμυγίστρασαν γιά την έλευθερία της Έλλάδας. και τό ωεργράγει γιά
νά έξάρει τον ήρωισμό εκείνων ωού υπαβάησαν βέ μαρτύρια, και ωα-
δαίοντ ωαμονίες γιά την ωαριδά. "Αω' αλλά μή ή ωοιήσή του είναι
έδνη.

"Έχει μοναδική ελγρηγία. "Αμύρικο πηόντο γαργαίας. "Αως ζέει
κι' ό ίδιος "άφίνω την γαργαίαν μου γά τρέχη άχαρήτως από ρυ-
τίπος όπου θέζει". Έμοχία βνή βραχυρία. "Ανιδέεις μωπρότατες. Λύ-
ναμη ωεργραγής. Καίου- καιίου άμωι έχει ωυερβολικό ρωμανισ-
μό- άως βρό ποιήμά του ό Βραχάβας. παριστάνει τον "Οχυμοσ ωός ά-
χωωά την "Οσσα. Κι' ένα βράδυ βάν άβήμω ό θάηερνός μή έδε την ωμορ-
γη την "Οσσα ωού ωοιήτισε βάν ντροπαζή παρδένω ~~έγυρε~~ την ωοργή του
και την έφίησε. Λάτ ωέρασε καιρός, άμώετμω μια βού, και βνή-
με ό Βραχάβας από γά σπγάχα της "Οσσας.

Μαβάηοντας γά ωοιήματα του κι' άταν άμόμα βού βινηγίται όχως

διόλου ἀείδαντα ᾠδήματα, βέ ἰσραβύρει μέ τές φωπές περιγραφές,
ἢ γοργόνηρα ἰσὶ διαδέχεται ὁ ἕνας στίχος τῶν ἄλλων καί ἐκτενέσσεται
ἰσὶ φωπανάμορσά σου, ὅσα σου διηγείται, βάν ἕνα ὄνειρο καί μόνο
ὄραν φωπνίβεις τὸ παραθαβαίνεις.

Τὰ ἰσὶήματα σου εἶναι γραμμίνα βνή δημοτικῆ, εὐμοζονόνηρα
μέ μαζοδουζεμένους στίχους, νόημα τέλειο, φωπές μεταφορές καί μέ
μαρραραγική ἄρμη.

Ἡ ἰσὶή σου μοορεῖ γὰ ἰσραμοιοαβή μέ κείμαρην ἰσὶ γρέχει
ὄρμηνηρά, γοργά καί ἰσραβύρει τὸ κἀδειῖ ἰσὶ βρίβεται μορσ
τὸ σου.

Τὰ μαζύτερα ἰσὶήματα σου εἶναι ὁ Διάιος, ἔργο περίωσιν ἄρ-
τιο. οἱ δεμασενταβύζαβοί σου, μέ τὸ πρῶσιο ζεφιδόγιο, μέ τὸ ρυθμι-
κὸ πρῶτο μᾶς δῖκοντε βυχνά ἀιδνημῆς ἰσρανοἰσὶήεις.

«Ὁ ἰσρανοἰσὶαντος» προμαγῆ ἀγνηδινή βυγκίνηση. ἰσρανοἰσὶ
κρέγνημης μαζημιαρῆς, ἰσὶ ἀβωμῶσως.

ἰσρανοἰσὶ μνημῶσυνα ζεχωρέσθη ὁ θανάσως Βάγριας, μέ στίχους
ἀγνηδινά τραγικῶς κ' ἢ φυγῆ μέ βρογές ἰσραῖες καί ὄρμητῶν
ζεραβήκων

Τὰ μαζύτερα κομάρια.

Ἡ περιγραφή τῶν ἀζόρσῶ τῶν ἰσραῖ.

Χτυπάει τὸ πόδι σου, σπαγγεῖ τὸ πῶμα
βαρῆαι τὸ σίδερο, ἰσὶ κῆι ἰσὶ τὸ σῶμα.
ἰσρανοἰσὶα διάκαρα καί ζετρωκίνα
ἀκνήσθη ἰσὶ κῆι βάν μαρμηκῆρα

ἰσρανοἰσὶ τὸν ἰσρανοἰσὶο καί κημιαρῆς.
Ταῖμα σου ζετρωσε, ἰσρανοἰσὶα ζετρωσε.
ἰσρανοἰσὶ ἢ κῆι, ἰσρανοἰσὶ ἢ ἰσρανοἰσὶ,
ζετρωσε τὸ σῶμα σου βάν ἰσρανοἰσὶ ὄκεια.

Διώνεται ζαίμαρο 'ς τὰ σιεινά του.
πάμωον τὰ ρύχια του, τὰ ωέρα του.
Πές καί δέν ἔγγιξε κάρου σὺν ἡ...
Κρίμα σου τῶδεξαν γὰ τὴ γυρή!...

'αὐό τόν "θανάτου βάρας"

Πές μου τί σέμεσαι, θανάτη, ὀρδός
βουθός σά γείγανο σὰ μάμα ἔμωρός;
Γιατί, θάναθ' η μου, θγαίεις τὸ θράβυ;
ἄγνωτος γὰ σέναντε δέν εἶν' σὺν Ἄδῃ;

Στάσου μαυρύτερα... Γιατί μέ σκιάφεις,
θανάτη, τί ἔυαμα καί μέ τρομάφεις
Πῶς εἶσαι πράσινος... Μυρίμια χῶμα
Πές μου δέν ἔγινωες, θανάτη, ἄμωρος

Τώρα περάσατε χρόνοι ωητοί...
βαδειά σ' ἐρρίφανε μέσα σὺν ἡ...
Φεῦγα, σπαραχτίσου με. θά' ωοικυδῶ.
Ἄγεσ με ἦειχη γ' ἀναωανθῶ

'αὐό τόν "Ασπραωόμανο"

Τὸ μνήμα ἑυρόμενε... πηγαίμ ἀμώμα
γὰ γράβη τῶ γειωε... περιέται ὀρδός,
πιδᾶ, ἀνδρμεύεται... τὸ ἔρμω χῶμα
σγιγγει 'ς τὰ δόκρια του, πέφτει νεκρός

Πηροσυμμάφωζε τὸ σάβανό σου.
Διουχίμα βόμωνε σὺν πρόσωπό σου
θεομαράφαι, γὰ ἴδεις περᾶνε,
Κ' ἔρχομαι ἐσάνω μου γὰ καί μέ γάνε

Τὸ θράβυ ἀνέχωικα πᾶνει τὸ χιόν.
κι' ὁ τάφος κρύβεται βαδειά, βαδειά
Πές κ' ἐσαβάνωσαν 'ς ἓνα σερρόνι
τὰ δνό τὰ γείγανα σγιχρά, σγιχρά

Καλή ἔργασία -